

[Gudme.]

lerterne. Det har vi jo drøftet udførligt i retsudvalget, og jeg kan i det store og hele følge en del af de bemærkninger, som hr. Otto Mørch kom med, nemlig de bemærkninger, der gik på en begrænsning af knallertimporten, således at vi fik skåret de knallerter væk, der i virkeligheden nærmest er letvægtsmotorcykler. Det syntes der jo også på et vist tidspunkt i retsudvalget at være enighed om, men efter nøjere overvejelser blev resultatet, at flertallet ikke kunne følge justitsministerens indstilling i så henseende.

Jeg erkender, at det er svært at lægge praksis om, når vi i nogle og tyve år har været ligesom lidt for letsindige, nemlig i virkeligheden alene på dette område har begrænset ved et motorkrav og så givet pokker i resten, og nu kommer man her og siger, efter, jeg tror, det er 23 år — det var vist i 1953, man gennemførte det krav, der alene gik på motoren — at hvis vi skal få skåret toppen af knallertparken, altså i virkeligheden få skåret motorcyklerne væk, så er vi nødt til at komme med en række konstruktive krav. Jeg tror, at formålet er rigtigt, at grænsen bør ligge imellem det, der er knallerter og kun bør være knallerter, og det, som er motorcykler og bør være motorcykler.

Jeg opfordrer derfor til — vi kommer jo ikke til at stemme om det, vi har jo alene konstateret i betænkningen, hvordan det forholder sig — efter at vi har fået dette fastslået i dag og ved tredje behandling om 8 dage, at vi da med justitsministeren og i justitsministeriet får nogle drøftelser, sådan at man på dette område og med det sigte, som må være rigtigt: at få lagt en klar skillelinje imellem knallerter og motorcykler, kommer igen med et nyt initiativ.

Kurt Brauer (SF):

Jeg vil sige to generelle ting, inden jeg begynder at gå i de detaljer, som jeg finder det er nødvendigt at gå i ved denne behandling. Jeg vil sige den ene generelle ting om mit indlæg her, at man kan følge en lige linje fra debatten om trafikredegørelsen, over førstebehandlingen af dette forslag og til den meget kortfattede facon, som jeg agter at behandle forslaget på i dag.

Den anden generelle ting, jeg vil sige er,

at debatten og også fremmødet i salen bærer præg af, at her overtaler man ikke hinanden. Ved denne andenbehandling flytter man ikke stemmer. Tingets medlemmer har besluttet sig. Det ville være grotesk, hvis nogen troede, at der kunne flyttes stemmer, hvis man gik i en meget detaljeret argumentation for enkeltparagraffer eller enkeltforslag vedrørende dette meget store arbejde — jeg tror, det er et 2-årigt arbejde, der har stået på.

Som et eksempel på dette kunne jeg nævne min forgængers argumentation her fra talerstolen vedrørende cykler og disses belastning med personer. Her blev det jo nævnt, at vi, der har stillet ændringsforslaget om, at der højst må være ét barn på en cykel, gør os skyldige i noget, der nærmest er en forbrydelse imod den stakkels moder, som har tvillinger, og som skal til børnehaven med dem. Jeg kunne godt lide at vide, hvad de mennesker, der er tilhængere af, at der må være to børn på én cykel, ville mene om moderen, der har trillinger, eller moderen, der har tvillinger plus et mindre barn. Hvordan skal denne stakkels kvinde bære sig ad med at komme til børnehaven med sine børn? Er det ikke forfølgelse at nøjes med to børn? Bør vi ikke simpelt hen frigive det her?

En sådan argumentation kunne man begive sig ind i punkt for punkt hele vejen igennem, og vi kunne gennemføre udvalgsdiskussionen her fra talerstolen, men jeg synes ikke rigtig, der er nogen mening i det.

Når jeg i dette enkelttilfælde, som er blevet trukket frem af min forgænger, har været medforslagsstiller, så er det simpelt hen ud fra, må jeg have lov at sige, en beskyttelse af mig selv. Jeg har ikke nerver til at se en moder med to børn på op mod 6 år, som hver vejer så meget, at cyklen i forvejen er fuldt belastet, og så inkluderer hun sig selv, race ned ad rampen fra Knippelsbro og herved imod Christiansborg Slotsplads. Det har jeg simpelt hen ikke nerver til at se på, og alene for at beskytte mig selv og mit eget nervesystem er jeg gået ind for, at hun i hvert fald højst må have én, der hænger og dingler på det her ledeløse apparat, som hendes cykel er, så meget mere som København er proppet med biler på grund af den lemfældige planlægning, som riget